

Sygn. akt II Kop 18/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2017r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Czachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniach 26 października 2017r. i 30 listopada 2017r. sprawy **A. S. (L.)**, skazanej wyrokiem Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 20.02.2013r. w sprawie sygn. II K 939/12, w przedmiocie wniosku skazanej o wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 611ta § 1 k.p.k.

postanowił

odstąpić od wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. S. (L.) wyrokiem Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 20.02.2013r. w sprawie sygn. II K 939/12.

UZASADNIENIE

Skazana A. S. (L.) złożyła wniosek o wystąpienie do właściwego organu Szwecji o wykonanie wyroku Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 20.02.2013 r., sygn. akt II K 939/12, na mocy którego skazanej wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 § 1 kk polegające na kradzieży w sklepie PPUH (...) w M. z szuflady sklepowej pieniędzy w kwocie 1.200 zł.

Do wniosku skazana dołączyła oświadczenie sekretarza socjalnego z (...) (...) w S. sporządzone w dniu 30 stycznia 2017r. informujące o sytuacji rodzinnej A. S. związanej z jej zamieszkaniem w Szwecji.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu stwierdził, co następuje:

Rozdział 66f k.p.k. „Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności.”, zawiera przepisy stanowiące implementację decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej 2008/909/WSiSW z 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 327, s. 27 ze zm.). Przepisy zamieszczone w tym rozdziale zostały dodane do polskiej procedury karnej ustawą z 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. Nr 240, poz. 1430), która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2012 r. Oznacza to stosowanie rozdziału 66f k.p.k. do wyroku Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 20.02.2013 r., sygn. akt II K 939/12, na mocy którego skazanej A. S. (L.) wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, polegające na kradzieży w sklepie PPUH (...) w M. z szuflady sklepowej pieniędzy w kwocie 1.200 zł

Zgodnie z art. 611t § 1 k.p.k. w razie prawomocnego orzeczenia przez sąd polski wobec obywatela polskiego lub cudzoziemca kary pozbawienia wolności podlegającej wykonaniu, sąd okręgowy, w którego okręgu wydano orzeczenie, za zgodą skazanego, może wystąpić o wykonanie orzeczenia bezpośrednio do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli przekazanie orzeczenia do wykonania pozwoli w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary, przy czym w myśl art. 611t § 3 k.p.k. wystąpienie, o którym mowa w § 1, sąd kieruje do właściwego sądu lub innego organu:

- 1) państwa wykonania orzeczenia, którego skazany jest obywatelem i w którym posiada stałe lub czasowe miejsce pobytu,
 - 2) państwa wykonania orzeczenia, którego skazany jest obywatelem i w którym nie posiada stałego lub czasowego miejsca pobytu, lecz na podstawie prawomocnej decyzji będzie do niego wydany po odbyciu kary lub zwolnieniu z zakładu karnego,
 - 3) innego państwa wykonania orzeczenia, za zgodą właściwego sądu lub innego organu tego państwa
- o ile skazany przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w państwie, do którego skierowano wystąpienie.

W kontekście treści cytowanego przepisu podkreślenia wymaga, że ujęcie językowe art. 611t § 1 i 2 k.p.k. jednoznacznie wskazuje, że wystąpienie z przedmiotowym wnioskiem nie jest obligatoryjne. Należy tu odnieść odpowiednio trafną uwagę sformułowaną w piśmiennictwie w kontekście przekazania orzeczenia do wykonania na podstawie art. 608 § 1 i 2 k.p.k., zgodnie z którą przez wzgląd na równość wobec prawa i humanitaryzm występowanie z wnioskiem o wykonanie orzeczenia nie powinno następować wybiórczo (tak Hofmański, KPK. Komentarz, t. 3, 2007, s. 676; M. Płachta, (w:) Grajewski, KPK. Komentarz, t. 2, 2003, s. 650; L. Gardocki, w: Stefański, Zabłocki, KPK. Komentarz, t. 3, 2004, s. 896).

W realiach rozpoznawanej sprawy nie budzi wątpliwości, że wnioskodawczyni A. S. (L.), skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 20.02.2013r., w sprawie sygn. II K 939/12, jest obywatelką Rzeczypospolitej Polskiej. Według jej oświadczenia, które zawarła w pisemnym wniosku z dnia 31 stycznia 2017r. od dnia 4 stycznia 2015r., mieszka wraz ze swoją rodziną (mężem i siedmiorgiem dzieci) w Królestwie Szwecji. Jednakże w toku postępowania z wniosku skazanej A. S. (L.) ustalono, że nie mieszka już ona na terenie Szwecji, a przebywa na terenie Polski. Co więcej, jak wynika z akt Sądu Okręgowego w Nowym Sączu (Wp 170/13), a nadto z akt Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie (VIII Kow 2587/17/el), wobec A. S. prowadzone są postępowania wykonawcze na terenie Polski, a przede wszystkim, jak wynika z informacji K. w N., w dniu 30 marca 2017r. z terenu Szwecji przekonwojowano do Polski skazaną (zatrzymaną) A. S. (L.) na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Krośnie w sprawie II Kop 4/16. Z kolei z akt Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie Wp 170/13, a zwłaszcza z wywiadów środowiskowych kuratorów sądowych, wynika, że podczas pobytu w Szwecji A. S. nie wykonuje pracy zarobkowej pozostając na utrzymaniu męża i korzysta z pomocy socjalnej. Jednocześnie dzieci skazanej – w większości pełnoletnie - często przebywają w Polsce i zamieszkują u matki skazanej A. M. w N. przy ulicy (...).

Jak już wcześniej podkreślono, warunki, od spełnienia których zależy dopuszczalność wystąpienia do sądu lub do innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności określa art. 611t § 1 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem, w razie prawomocnego orzeczenia przez sąd polski wobec obywatela polskiego lub cudzoziemca kary pozbawienia wolności podlegającej wykonaniu, sąd okręgowy, w którego okręgu wydano orzeczenie, za zgodą skazanego, może wystąpić o wykonanie orzeczenia bezpośrednio do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego, jeżeli przekazanie orzeczenia do wykonania pozwoli w większym stopniu zrealizować wychowawcze i zapobiegawcze cele kary. Tak więc podstawowym kryterium wystąpienia do sądu lub do innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności jest to, w jakim stopniu wykonanie kary w tym państwie przybliży możliwość realizacji wychowawczych i zapobiegawczych celów kary, a więc związane jest z dążeniem do efektywniejszej resocjalizacji skazanego. Pozostałe kryteria decyzyjne wydają się leżeć całkowicie w dyskrekcji sądu lub innego organu decydującego. Będą to przede wszystkim inne względy dotyczące samego wykonania kary niż resocjalizacyjne i wychowawcze (zob. A. Sakowicz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2016, Legalis, teza 5 do art. 611t). W konsekwencji ustawodawca polski przyjmuje, zgodnie z treścią art. 611ta § 2 k.p.k., że jeżeli zostaną ujawnione okoliczności przemawiające za tym, iż przekazanie orzeczenia do wykonania do państwa wykonania orzeczenia nie pozwalałoby w większym stopniu zrealizować wychowawczych i zapobiegawczych celów kary, sąd może odstąpić od wystąpienia lub je cofnąć.

Biorąc więc pod uwagę sytuację procesową skazanej – przede wszystkim okoliczności jej sprowadzenia do Polski i pobyt na terenie Polski w kontekście jej sytuacji rodzinnej i socjalnej - należy stwierdzić, że w realiach rozpoznawanej sprawy wystąpienie o wykonanie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. S. (L.) wyrokiem Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 20.02.2013r. (II K 939/12) do Królestwa Szwecji nie jest możliwe w związku z treścią art. 611ta § 2 in fine k.p.k. Do takiej decyzji procesowej przekonuje również treść Preambuły Decyzji Ramowej Rady 2008/909/WSISW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE.L Nr 327, str. 27), która w pkt (9) wymaga, by wykonanie kary w państwie wykonującym zwiększało szansę na resocjalizację osoby skazanej, przy czym „Chcąc się upewnić, że wykonanie kary przez państwo wykonujące ułatwi resocjalizację osoby skazanej, właściwy organ państwa wydającego powinien uwzględnić takie czynniki, jak na przykład więzi osoby skazanej z państwem wykonującym oraz to, czy traktuje ona to państwo jako miejsce, z którym łączy ją więzi rodzinne, językowe, kulturowe, społeczne, gospodarcze lub innego rodzaju”.

W związku z powyższym, mając na względzie więzi rodzinne, językowe, kulturowe, społeczne i gospodarcze, jakie łączy A. S. (L.) z Polską – co obrazują przede wszystkim akta Sądu Okręgowego w Nowym Sączu (Wp 170/13) i akta Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie (VIII Kow 2587/17/el) - Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu nie zwrócił się do (...) ds. (...) (...) o wyrażenie zgody na przekazanie do wykonania na terytorium Królestwa Szwecji kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. S. (L.) wyrokiem Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 20.02.2013r. (II K 939/12), gdyż przekazanie orzeczenia do wykonania w Szwecji nie pozwoli w większym stopniu zrealizować wychowawczych i zapobiegawczych celów kary wobec skazanej (por. J. Skorupka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Wyd. 3. Warszawa 2018, Legalis, teza C.1 do art. 611t).

Z tych wszystkich względów i na mocy powołanych przepisów Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu postanowił jak w sentencji.
